

Sygn. akt II CSK 243/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Funduszu G. w W.
przeciwko Z.R.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Funduszu G. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie

postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, co obligowało do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Przesłanka ta występuje w sytuacji ewidentnego naruszenia prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Skarżący uzasadnił wystąpienie wskazanej przyczyny kasacyjnej sprzecznością zaskarżonego wyroku z bliżej niezreferowaną linią orzecznictwa. Powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r. (IV CSK 222/13, nie publ.), zapadły w sprawie ze skargi pauliańskiej pokrzywdzonego wierzyciela przeciwko osobie trzeciej oraz osobie „czwartej” (art. 532 § 2 k.c.), na tle zupełnie odmiennego stanu faktycznego, w którym dłużniczka, działając w warunkach z art. 527 § 1 k.c., najpierw zbyła spółdzielczy własnościowy lokal mieszkalny na

rzecz swojej matki, a ta darowała następnie ten lokal swojemu wnukowi (synowi dłużniczki). Tymczasem z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku wynika, że pozwany jako osoba „czwarta” nabył odpłatnie opisaną w pozwie nieruchomość od osoby trzeciej (córkę dłużnika powoda A.K.), nie pozostając w jakichkolwiek stosunkach bliskości lub powiązań gospodarczych z dłużnikiem lub jego rodziną. Powoływana oczywista zasadność skargi sprowadza się do kwestionowania oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę do przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, że powód nie udowodnił wskazanej w art. 532 § 2 k.c. przesłanki, że pozwany wiedział o wszystkich okolicznościach objętych art. 527 k.c., uzasadniających uznanie czynności dłużnika E.K. działanej z córką A.K. za bezskuteczną wobec powoda. Te kwestie pozostają jednakże poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

aj